

Марко. Което, както беше казано, е често явление и е база за хипотеза относно съпричастността на този герой със сакрализацията на пространството.

Усвояването на скални образувания от древни култове, заради връзката на камъка (скалата) с божественото, (Бидерман 2003: 166-168; Купър 1993: 81-84) е предпоставка за обвързването им в местното знание със скрито съкровище именно заради архетипите, които „са населени“ там, но и заради практическата страна относно трайността на мегалитите, осигуряваща приютяване и опазване на съкровището.

В същия семантичен ред е и връзката скала-пещера-съкровище. Най-срещаното скривалище на съкровище е пещерата, а тя е скално образувание. Всички посочени погоре характеристики на пещерата, като сакрален топос, заедно със скалната семантика определят силната ѝ позиция в сакралната топография именно като депо на съкровища.

Често в пещера е скрито и манастирското съкровище, а понякога, както беше посочено, в пещера са и черкви и манастири. С оглед утвърждаване на конкретна идентичност, свързана с християнството и винаги в контекста на българското, манастирското съкровище е основно сакрализиращо ядро. (Демирев 2006: 25-33) Особено с непрекъснато повтарящия се мотив за възсъздаване на манастира чрез неговото съкровище. (Демирев 2006: 124-125) Затова манастирското съкровище е с толкова емблематично (мощно) присъствие в знанието за съкровище. То утвърждава високата позиция на манастира, чрез която се осъществява сакрализацията на територията.

Важно е да се подчертае, че манастирското съкровище, в повечето случаи, е свързано с мотива за разсипания манастир от турци. В някаква степен унищожаването на манастира е акт на десакрализация, а скритото съкровище обезпечава, съхранява сакралността и продуцира нейната жизненост